

servative ordfører Fru Anne Birgitte Lundholt, som sagde, at det forslag, der lå her, var rent overbud. Det synes jeg er meget beklageligt.

Jeg mener, vi hele vejen igennem har gjort, hvad vi kunne, for at samle Folketinget. Derfor vil jeg så til gengæld sige tak til hr. Arne Melchior, der går imod regeringens opfattelse i dette her og har stået fast på hele vejen igennem, at sagen skulle behandles, og som har en anden holdning end den, der ellers er den, man har i regeringen.

Fra SF's side har vi ment, at det er i orden med et navneopråb i denne sag, også fordi vi ved, at der er nogle af medlemmerne, der er tæsket på plads – sådan har vi i hvert fald opfattet det. Nu har de i hvert fald mulighed for at vise, hvad de mener med hensyn til dette forslag.

Jeg læste en bog for nylig om frihedskampen. Den sluttede af med, at man sagde: Vi vil nok blive glemt. Det er de måske allerede. Jeg vil også godt kort citere et brev, som jeg fik fra aktive modstandsfolk – det er bare et lille afsnit. Her stod, at man skrev til udvalget – og det er det, der har været linjen eller kursen for os i denne sag – at man rettede henvendelse til Folketingets partier, fordi man håbede på, at dette ikke blev en politisk sag, men en sag, hvor man kunne være enig om tingene. Det kan vi altså ikke.

Brevet er fra den 30. februar 1995, og jeg citerer:

»Vi har en bestyret mistanke om, at efter den 4. maj vil døren blive lukket og låst og lyset slukket for det kapitel i historien, i hvert fald hvis det skulle afhænge af de politiske partiers store flertal.«

Det må vi altså konstatere, at det er det, der er ved at ske.

Vi har bedt om navneopråb; vi har kunnet læse i aviserne, at det vil der ikke blive, men vi vil godt fastholde, at vi mener, der skal være et navneopråb, og vi mener ikke, at det er rimeligt, at man på den måde bare ved at trykke på knapperne, og fordi det kommer i Folketingets forhandlinger, derved selv på et senere tidspunkt skal slå op og se, hvad man har stemt.

Vi vil ikke diskutere med udvalgets formand – sådan er vi jo – men vi vil så senere tage det op i Udvalget for Forretningsordenen, hvis det ender på den måde med navneopråbet.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Jeg kan ikke undlade at komme med en kort bemærkning allerede nu, da Hr. Tommy Dinesen i denne sag også tager min udmelding som udtryk for, at vi ikke har noget tilovers for modstandsbevægelsen – at vi bare har glemt den efter 50-året.

Jeg synes, det er ubehageligt i denne sag, at der er nogle politikere i dette Folketing, som prøver på at tage patent på velvilligheden over for modstandsbevægelsen, som prøver på at sige, at vi andre nok bare har glemt det og lagt det bag os og dermed har bagatelliseret det. Det skal jeg komme tilbage til, når jeg senere skal kommentere det, som hr. Arne Melchior formentlig vil sige i sit indlæg.

Jeg kan sige hr. Tommy Dinesen, at jeg er meget tæt knyttet til modstandsfolkene, og netop derfor synes jeg, at det er mest værdigt for hædersgaven, for modstandsfolkene og for vores fællesskab om dette her, at disse ting afgøres ved fælles aftale, og som hr. Tommy Dinesen selv siger, uden at det bliver en politisk sag.

Det Konservative Folkeparti har fra starten sagt, at hvis de partier, der sidste år enedes om at uddele en ekstraordinær hædersgave, hvis regeringen på vegne af de partier fremsatte et forslag, ville Det Konservative Folkeparti stemme for et sådant forslag, og derfor føler specielt jeg, der har meget stor personlig tilknytning til disse mennesker, et ubehag ved at blive fremstillet som én, der bare glemmer dem; det inkluderer min familie.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt sige til fru Anne Birgitte Lundholt, at alle Folketingets partier, alle Folketingets medlemmer, faktisk burde tage patent på velvilljen over for modstandsfolkene; sådan burde det rent faktisk være.

Det er så sørgeligt, at netop denne sag er blevet en partipolitisk sag, men jeg vil nok medgive hr. Tommy Dinesen, at det har fru Anne Birgitte Lundholt selv gjort sit til med sine udtalelser i TV-Avisen forleden. Jeg synes, det er uanstændigt, at en konservativ ordfører udtaler sig på den måde, som det skete – det var ganske enkelt ikke rimeligt.

Fru Anne Birgitte Lundholt, som er vant til at jonglere med meget, meget store beløb, bliver i denne sag pludselig øm. Det er ganske uan-